

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci navrhovatele: **Mgr. O. S.**, zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem, Kozí 916/5, Praha 1, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na vyslovení nezákonnosti opatření obecné povahy ze dne 22. 10. 2021, čj. MZDR 15757/2020-60/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá** pro zjevnou neopodstatněnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatel se domáhá vyslovení nezákonnosti mimořádného opatření, které Ministerstvo zdravotnictví vydalo dne 22. 10. 2021. Opatření zakázalo pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest, tj. respirátorů nebo obdobných prostředků. Bylo účinné od 25. 10. 2021, zrušeno bylo s účinností k 1. 11. 2021.

[2] Navrhovatel namítá (a v replice dále rozebírá), že v odůvodnění napadeného opatření chybí zpráva o hodnocení rizik a odůvodnění nemá oporu v odborných podkladech. Opatření nepřispívá ke snížení rizika přenosu nemoci covid-19. Pravým důvodem přetížení zdravotního systému je zanedbání primární péče. Ministerstvo stanoví jako cíl nepřezkoumatelnou a epidemiologicky neodůvodněnou hodnotu minimalizace přenosu. Navrhovatel uvádí, že napadené opatření má negativní vliv na jeho zdravotní stav a zasahuje jeho osobní svobodu a lidskou důstojnost.

[3] Podle ministerstva má napadené opatření přispět ke zmírnění rizik. Jde o opatření relativně jednoduché, levné a přitom účinné. Opatření podrobně zhodnotilo rizika a plyne z něj, že nošení ochrany dýchacích cest není zdraví škodlivé. Povinnost stanovená opatřením nesnižuje důstojnost navrhovatele a je přiměřená.

[4] NSS nejprve posuzoval, zda návrh není zjevně neopodstatněný.

[5] Podle § 13 odst. 3 pandemického zákona *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne.*

[6] NSS v minulosti podrobně vyložil, že odmítnout návrh jako zjevně neopodstatněný lze tehdy, pokud se soud již obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nehodlá se od tohoto právního názoru odchýlit. Jde o specifický režim soudního přezkumu

podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí (usnesení ze dne 18. 5. 2021, čj. 5 Ao 2/2021 - 52, body 10 až 13; ze dne 8. 7. 2021, čj. 7 Ao 19/2021 - 19; nebo ze dne 12. 11. 2021, čj. 8 Ao 27/2021 - 72). Ústavní soud odmítá ústavní stížnosti v těchto věcech pro zjevnou neopodstatněnost (usnesení ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1482/21, či ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21).

[7] NSS přezkoumával mimořádná opatření týkající se povinnosti nosit ochranu dýchacích cest již v několika rozsudcích (ze dne 27. 5. 2021, čj. 7 Ao 6/2021 - 112; ze dne 11. 6. 2021, čj. 10 Ao 12/2021 - 81; ze dne 27. 7. 2021, čj. 8 Ao 17/2021 - 63; a ze dne 30. 7. 2021, čj. 5 Ao 25/2021 - 51). Navrhovatelé v těchto věcech uspěli, ovšem jen kvůli nedostatečnému odůvodnění opatření. NSS naopak nezpochybnil, že napadená opatření byla vydána v situaci probíhající nebo hrozící epidemie nemoci covid-19. V rozsudku ze dne 20. 10. 2021, čj. 2 Ao 7/2021 - 157, se NSS zabýval obdobnými námitkami, jako uplatnil navrhovatel v této věci. Dospěl k závěru, že povinnost nosit respirátor je účinný, potřebný a přiměřený nástroj potlačování a předcházení epidemie nemoci covid-19. Soud tehdy shledal, že mimořádné opatření zasahuje do práv jednotlivců v únosné míře a současně stanoví výjimky, které zajišťují, aby v individuálních případech nepůsobilo nepřiměřené zásahy (bod 78 rozsudku). Navrhovatelův předchozí návrh na zrušení obdobného mimořádného opatření ze dne 27. 8. 2021 byl poté odmítnut jako zjevně neopodstatněný (věc 2 Ao 9/2021). Závěry přijaté ve věci sp. zn. 2 Ao 7/2021 lze přenést i na nyní napadené opatření.

[8] Navrhovatel formuluje svůj návrh obecně a nesděluje v něm, jak jej opatření přímo zkracuje na jeho veřejných subjektivních právech. Obdobný návrh podal navrhovatel také proti dříve vydaným opatřením týkajícím se povinností ochrany dýchacích cest (sp. zn. 3 Ao 7/2021 či 5 Ao 26/2021). K této úpravě se již NSS dostatečně vyjádřil v usnesení ze dne 8. 7. 2021, čj. 7 Ao 19/2021 - 19 (zejm. v bodech 15–20). NSS se nehodlá odchýlit od závěrů přijatých v dřívějších rozhodnutích a nespátřuje ani jiný důvod, proč by měl návrh meritorně přezkoumat.

[9] Povinnost ochrany dýchacích cest chrání zejména právo na život a právo na ochranu zdraví zranitelných členů společnosti ohrožených epidemií nemoci covid-19. Dále má preventivně chránit práva osob, které by při zhoršení epidemické situace, přetížení zdravotního systému a následném zavedení intenzivnějších omezení základních práv byly kráceny na svých právech, zejména na svobodě pohybu, právu na vzdělání a právu na (včasnou) zdravotní péči (rozsudek čj. 2 Ao 7/2021 - 157, body 57 a 58). Povinnost nosit ochranu dýchacích cest uložená osobám s protilátkami, včetně osob očkovaných, rovněž obstála jako vhodný nástroj potlačování epidemie nemoci covid-19 (tamtéž, bod 63). Očkování ani protilátky zcela nevylučují hrozbu nákazy touto nemocí ani její přenos (tamtéž, bod 76). Dokonalý nástroj ochrany proti nemoci covid-19 neexistuje, ovšem méně intenzivní a krátkodobá účelná omezení některých základních práv mohou být nezbytným nástrojem prevence před opakováním intenzivnějších zásahů.

[10] Povinnost nosit ochranu dýchacích cest může mít v konkrétních případech nepříjemné zdravotní dopady. Proto opatření obsahuje výjimku pro osoby, které nemohou mít ze závažných zdravotních důvodů nasazen respirátor [čl. I odst. 2. písm. ee) napadeného opatření]. Lékař v individuálním případě posoudí, zda převažují rizika plynoucí z nákazy nemocí covid-19, nebo negativní účinky nošení respirátorů.

[11] NSS neshledal důvod k provedení dokazování, neboť žádný z navržených důkazů nemohl přinést skutkové zjištění, na jehož základě by toto řízení skončilo jiným výsledkem. Všechny právní otázky uvedené v návrhu pak již NSS zodpověděl v dřívějších rozhodnutích.

pokračování

[12] Podle NSS je na první pohled jednoznačné a nesporné, že neexistuje reálná možnost, aby navrhovatel uspěl se svým návrhem na vyslovení nezákonnosti napadeného opatření. Na tomto závěru by nemohlo nic změnit ani to, že by navrhovatel svá tvrzení doložil.

[13] NSS shledal návrh zjevně neopodstatněným, proto jej odmítl podle § 13 odst. 3 pandemického zákona.

[14] O nákladech řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 3 s.ř.s. Návrh nebyl odmítnut bez jakéhokoli věcného posouzení, a soud tak není povinen vrátit navrhovateli již zaplacený soudní poplatek ve smyslu § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, nebo rozhodnutí ve věcech sp. zn. 5 Ao 2/2021 či 7 Ao 19/2021).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu